antifa kallithea

λόγια και δράσεις για τον μαχητικό αντιφασισμό

τεύχος 5 – Δεκέμβρης 2013

WE AЯE WH1TE, WE AЯE BLACK, WE AЯE ANT1FA
WE F1GHT BACK!

για επικοινωνία

antifa.kallithea@yahoo.com

στο δίκτυο

antifakallithea.wordpress.com

Υπήρχε παλιά μια εποχή που όλοι νόμιζαν ότι θα γίνουν πλούσιοι, ότι θα δουλεύουν άλλοι για αυτούς, ότι ο κόσμος μας θα είναι για πάντα ένας κόσμος "ευημερίας" και "ανάπτυξης". Οι ψευδαισθήσεις κατέρρευσαν και μαζί ξεπρόβαλε η πικρή αλήθεια: τα αφεντικά μας προορίζουν όλο και πιο πολύ για πέταμα. Στα σχολεία, στις δουλειές, στις γειτονιές. Όπλισαν τα μαντρόσκυλά τους και τα ξαμόλησαν στους δρόμους. Έδωσαν θάρρος στα φασιστάκια και μας τα πέταξαν στη μούρη για να μας τρομάξουν. Μας έκαψαν τον εγκέφαλο με πρέζες και με ψηφιακά σκουπίδια. Μας στράγγιξαν συναισθηματικά, μας έκαναν βλάκες και φοβισμένους.

Εμείς που φτιάξαμε το antifa kallithea δε θέλουμε να είμαστε έτσι. Ζούμε και κυκλοφορούμε στην Καλλιθέα, είμαστε αγόρια και κορίτσια. Πάμε σχολείο ή δουλεύουμε. Με τα λεφτά μας πληρώνουμε αυτό το έντυπο, με τα χέρια μας το μοιράζουμε, με τα μυαλά μας πολεμάμε το σύγχρονο φασισμό, με τις καρδιές μας στεκόμαστε δίπλα σε αυτούς που έχουν φωνή αλλά δε μπορούν να μιλήσουν. Στα αγόρια που δε θέλουν να γίνουν μπάτσοι. Στα κορίτσια που φτύνουν τα πρότυπα ομορφιάς.

Όσο μπορούμε θα τριγυρνάμε στους δρόμους, στις πλατείες και στα σχολεία της Καλλιθέας για να σπάσουμε το φόβο - για να βρούμε κι άλλους κι άλλες σαν κι εμάς. Τα ξαναλέμε!

ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ ΣΤΟΜΑ ΜΕ ΣΤΟΜΑ ΣΤΗΝ ΚΑΛΛΙΘΕΑ 19/10

Το Σάββατο 19 Οκτώβρη μαζί με συντρόφισσες και συντρόφους κατεβήκαμε στο δρόμο. Και διαδηλώσαμε. Οργανωμένα και συγκροτημένοι σε αλυσίδες.

Οι αντιδράσεις; Όπως έπρεπε. Αυτοί που μας γούσταραν και φώναζαν "Μπράβο παιδιά!", οι τσαντισμένοι οδηγοί και οι φοβισμένοι μικροαστοί να ξινίζουν τα μούτρα τους και να ψιθυρίζουν: "πολλοί είναι αυτοί.." Και πάνω, από όλα, οι έκπληκτοι μπάτσοι να μας βλέπουν, να μην ξέρουν από που εμφανιστήκαμε και να ειδοποιούν τα κεντρικά πως έπεσαν πάνω σε μια "πορεία που δεν είχαμε ιδέα ότι θα γίνει, περιμένουμε εντολές, όβερ".

Ο δρόμος μας ανήκει, η πόλη μας ανήκει, φασίστες πίσω στις τρύπες σας!

Για περισσότερες φωτογραφίες επισκεφτείτε το:
antifakallithea.wordpress.com

ΑΝΤΙ/ ΛΕΞΙΚΟ

ΟΜΑΛΩΝ ΚΑΙ ΑΝΩΜΑΛΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ ΤΗΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗΣ ΖΩΗΣ

ειδικό αφιέρωμα:

“ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ Η ΣΒΑΣΤΙΚΑ ΘΕΟ?”

Δεδουλευμένα: Χρήματα που θεωρητικά δικαιούσαι ως αμοιβή για την εργασία που έχεις ήδη κάνει. Μην τολμήσεις να τα ζητήσεις όμως! Μπορεί να φέρει το αφεντικό τους μπράβους του και να σε καθαρίσουν και σένα, όπως έγινε με τον τύπο που ζήτησε τα δεδουλευμένα της φίλης του σε ένα εστιατόριο στην Ομόνοια.

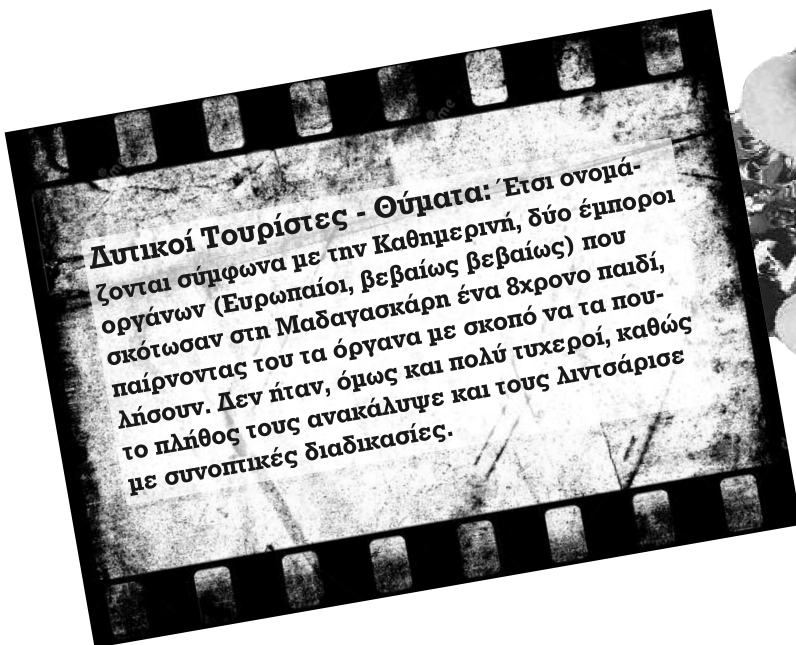

Τραγωδία: Σύμφωνα με τον πρωθυπουργό της χώρας (ψψ, πολύ σπουδαίο ακούγεται έτσι) «τραγωδίες σαν της Λαμπεντούζας τις ζούμε καθημερινά στην Ελλάδα». Ε, βέβαια δε βοηθάει τον τουρισμό να έχεις βγει για μπανάκι και να βλέπεις πτώματα στη θάλασσα. Καημένη Ελλάδα, πως αντέχεις τόσες τραγωδίες;

Μαφία: Περίεργη λέξη, καθώς η διαφορά της από την “αστυνομία”, συχνά είναι δυσδιάκριτη. quiz: ποιό από τα δύο ελέγχει το εμπόριο ναρκωτικών??

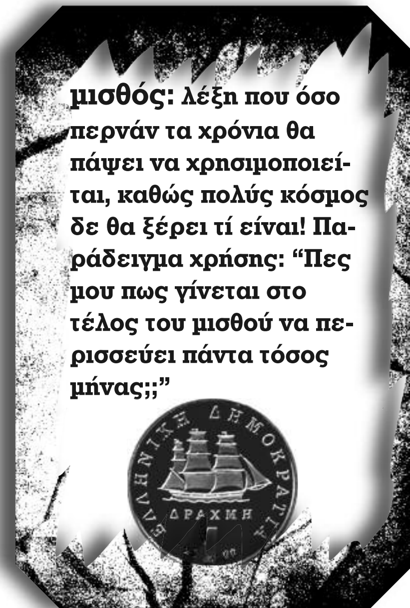

Ξανθός Ρομά: Μυθικό πλάσμα. Προφανώς αδύνατον να υπάρχει. Διαθέτει μεγάλη κοινωνική χρησιμότητα καθώς παράγει τον εξής συλλογισμό: «Να ένα ξανθό Ρομά παιδάκι -> Ναι, αλλά, είπαμε, είναι μύθος, δεν υπάρχουν ξανθοί Ρομά- >Άρα, οι Ρομά κλέβουν (ξανθά) παιδάκια -> Ας συλλάβουμε μερικές χιλιάδες Ρομά, πρέπει επιτέλους να περάσουν (σιγά σιγά) και δαύτοι σε καθεστώς διαχείρισης στρατοπέδου συγκέντρωσης.

Δυτικοί Τουρίστες - Θύματα: Έτσι ονομάζονται σύμφωνα με την Καθημερινή, δύο έμποροι οργάνων (Ευρωπαίοι, βεβαίως βεβαίως) που σκότωσαν στη Μαδαγασκάρη ένα 8χρονο παιδί, παίρνοντας του τα όργανα με σκοπό να τα πουλήσουν. Δεν ήταν, όμως και πολύ τυχεροί, καθώς το πλήθος τους ανακάλυψε και τους λιντσάρισε με συνοπτικές διαδικασίες.

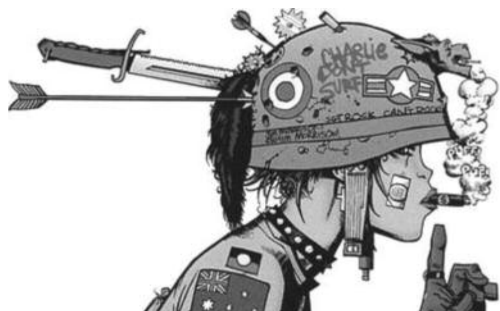

μισθός: λέξη που όσο περνάν τα χρόνια θα πάψει να χρησιμοποιείται, καθώς πολύς κόσμος δε θα ξέρει τί είναι! Παράδειγμα χρήσης: “Πες μου πως γίνεται στο τέλος του μισθού να περισσεύει πάντα τόσος μήνας;;”

πυρηνάρχης Χρυσής Αυγής Πειραιά: τίτλος παιχνιδιού που παίζουν τα μέλη της Χ.Α., τώρα που απέτυχαν να εδραιωθούν ως μαφιόζοι της προκοπής. Παίζεται ως εξής:
-Εεε, δεν είμαι εγώ ο πυρηνάρχης. Εγώ απλά ήθελα να πουλήσω μούρη στους φίλους μου και γι΄ αυτό έλεγα ότι είμαι. Πυρηνάρχης είναι, εεε, αυτός!

Συρία: χώρα στην οποία ήθελε πάρα πολύ να εκστρατεύσει το ελληνικό κράτος - να κάνει πόλεμο ντε - προς το τέλος του καλοκαιριού. Δεν του έκατσε (προς το παρόν). Κατά τα άλλα, τα σημαντικά ζητήματα είναι ο Μιχαλολιάκος (η σβάστικα που λέγαμε) στη φυλακή. Το ότι ο έλληνας υπ. Εξωτερικών μας ετοίμαζε τον Αύγουστο για πόλεμο είναι ψιλά γράμματα.

Το έχουμε πει, το λέμε και θα συνεχίσουμε να το λέμε: μέσα στα σχολεία γίνεται χαμός και καλά κάνει. Γιατί έχεις το πρωινό ξύπνημα, την προσευχή, το απουσιολόγιο, ό,τι πιο βαρετό υπάρχει για μάθημα, τους ρουφιάνους συμμαθητές σου, το διευθυντή που σου ρίχνει διήμερες και άλλα τόσα δεινά της ανθρωπότητας. Άσε που όλο και περισσότερο δε σου φτάνουν τα λεφτά σου για τσιγάρα.

Η αλήθεια είναι ότι, χρόνια τώρα, η φθινοπωρινή κατάληψη του σχολείου ήταν μια κάποια ανακούφιση. Κι ας ήταν όποιοι ήθελε καθένας οι λόγοι και τα αιτήματα: απ' τη μούφα της τυρόπιτας (λέμε τώρα) μέχρι τα δεκεμβριανά του '08 ή το εκάστοτε καινούριο νομοσχέδιο, αιώνια σταθερά ήταν ότι, περήφανα και υγειώς, όλοι βαριόμασταν τα μαθήματα. Και αράζαμε δύο βδομαδούλες: ούτε προσευχές είχαμε, ούτε παρελάσεις, ούτε απουσιολόγιο, ούτε και μαθήματα - εν ολίγοις κανένα σχολικό δεινό. Άσε που πάντα βρίσκαμε τσιγάρα.

Εντάξει, κανένας δεν έβλεπε με θετικό μάτι τις καταλήψεις, από τους γονείς μας μέχρι το κράτος, αλλά τα πράγματα κάποια στιγμή πάντα απότομα ξεφούσκωναν όπως απότομα τα είχε πρώτα φουσκώσει ο αέρας του οκτώβρη. Τώρα όμως, τι είναι αυτό που συμβαίνει στις σχολικές κοινότητες;

Δεν χρειάζεται να είναι κανείς ιδιοφυΐα για να καταλάβει πως οι καιροί είναι δύσκολοι. Οι μισθοί κόβονται στο μισό, δουλειές δεν παίζουν, όλα τα πεδία του κοινωνικού κράτους, απ' την παιδεία μέχρι την υγεία, καταρρέουν οργανωμένα. Το ελληνικό κράτος, όμως, δε μασάει. Γι' αυτό και φρόντισε να χτίσει στρατόπεδα συγκέντρωσης για τους μετανάστες εργάτες, να διαφυλάξει τις μαφίες και τα κυκλώματά του, να γεμίσει με μπάτσους την Αθήνα και με χρυσαυγίτες τα δελτία των οχτώ.

Μέσα σ' ένα τέτοιο κλίμα νομίζουμε οτι ξεκίνησε η ιστορία με την λεγόμενη "κυριαρχία" της Χρυσής Αυγής στις γειτονιές και τα σχολεία. Οι περισσότεροι από σας ίσως θυμάστε τότε που όλοι άρχισαν να μας πιπιλάνε τα μυαλά -και τα νεύρα- με τους φασιστικούς πυρήνες που έχουν, λέει, ξεπηδήσει σε κάθε τάξη, κάθε πλατεία και κάθε κερκίδα. Και δώστου οι μεταδόσεις για επιθέσεις σε μετανάστριες μαθήτριες, και δώστου για επιθέσεις σε αντιφά μαθητές, και δώστου για επιθέσεις σε αριστερούς καθηγητές, και δώστου, δώστου, επιθέσεις και μαχαίρια και ιστορίες για αγρίους. Θέλαν, με λίγα λόγια, και τα κατάφεραν, να χτίσουν ένα κλίμα φόβου και αμηχανίας και ένα σούπερ άτρωτο προφίλ για τους φασίστες. Βέβαια, σκέψου ότι για να έχουν μονοπωλήσει οι τελευταίοι τις γειτονιές στο βαθμό που ήθελαν οι εξαγγελίες τους, θα έπρεπε, εκτός από τους μπάτσους με το μέρος τους, να έχουν και γονίδια επιπέδου Μόρντορ και πάνω. Και να σου οι φασίστες να κορδώνονται, μιας και όλοι πλέον τους θεωρούσαν ανερχόμενη και υπολογίσιμη κοινωνική ομάδα, όλοι φούσκωναν τα κατορθώματά τους και όλοι ψιθύριζαν το πόσο ακραίοι και σκληροί είναι. Εεεε... Όλοι; Όχι φυσικά. Γιατί τα πράγματα δεν ήταν ακριβώς έτσι, κι αυτό για τον εξής απλό λόγο:

Οι φασίστες δεν έπαιζαν σε άδειο γήπεδο, και στην περίπτωσή μας, σε άδειο σχολείο.

Όπως λοιπόν κάθε σχέδιο εκφοβισμού και τρομοκράτησης, σαν αυτό που περιγράψαμε προηγουμένως, αναπόφευκτα θρέφει τους εχθρούς του, έτσι συνέβη κι εδώ.΄Εδωσε, δηλαδή, θάρρος, πείσμα και κατεύθυνση σ' εκείνους που δεν γουστάρουν τους φασίστες. ΄Ετσι σήμερα, τόσο έξω απ΄ τα σχολεία όσο και μέσα σ' αυτά, υπάρχουν και κυκλοφορούν πολλοί και πολλές που δεν ψαρώσανε. Αυτό που παίζει λοιπόν τώρα στις μαθητικές καταλήψεις, είναι κάτι ίσως πιο πολωμένο από πριν, καθώς εκεί μέσα κινούνται τυπάκια που δεν είναι ούτε πολιτικά αδιάφορα ούτε πολιτικά ακίνδυνα. Είναι ακριβώς αυτά τα τυπάκια που την πέφτουν στους φασίστες συμμαθητές τους, αυτά που μισούν τους μπάτσους, αυτά που καταλαμβάνουν το χώρο και το χρόνο απ' το σχολείο τους, μετατρέποντάς το σ' ένα πεδίο σύγκρουσης.

Είναι μετανάστες δεύτερης γενιάς και ΄Ελληνες που αράζουν μαζί και ενώνονται στη βάση του "ενάντια στους φασίστες". Φτιάχνουν κοινές παρέες, φτιάχνουν ομάδες, ρίχνουν φάπες όπου και όταν πρέπει, κρατώντας ζωντανές και καθαρές τις τάξεις τους, τις πλατείες και τα γήπεδα. Είναι κορίτσια και αγόρια, ντόπια και ξένα, που ζούνε μαζί στην ίδια γειτονιά, μεγαλώνουν μαζί στα ίδια θρανία, ερωτεύονται, αλητεύουν, βαριούνται και μισούνε το ίδιο σχολείο. Είναι αυτά τα παιδιά που φτιάχνουν τις δικές τους σχέσεις φτύνοντας το σχολείο και τη σαπίλα της ελληνικής κοινωνίας, ξέροντας πώς οι περισσότεροι απ' αυτούς αύριο θα πουλάν την εργατική τους δύναμη για τρεις και εξήντα. Είναι αυτά τα κορίτσια και τα αγόρια που η εμπειρία τους και το ένστικτό τους τους υπαγορεύει ξεκάθαρα ποιό είναι το συμφέρον τους, τώρα που τα πράγματα ζορίζουνε πια για τα καλά.

Δεν είναι λοιπόν τα μανιφέστα που βγάζουν οι μαθητικές καταλήψεις αυτό που ανησυχεί και αδυνατεί να ελέγξει το ελληνικό κράτος. Είναι όλα αυτά τα σχολικά υποκείμενα, δεύτερης γενιάς ή ντόπια, που βρίσκονται πίσω απ' αυτές και δε μασάνε: υποκείμενα δυνάμει μαχητικά και ενεργεία υποτιμημένα.

"Το μόνο που είναι δικό μου είναι ο νους μου
Στα αρχίδια μου οι κανόνες σας,
εγώ έχω δικούς μου
Η ζωή και ο δρόμος είναι η τάξη μου
και όταν τελειώσω θα πάρω τους
βαθμούς μου"

GREEK HISTORY XXX

πίσω σελίδες της ελληνικής ιστορίας

Η Λειτουργία της Σιβιτανιδείου (ανάλογα με τις περιστάσεις)

Κάθε φθινόπωρο μένουμε "έκπληκτοι" με τις αλλαγές που γίνονται στο χώρο της εκπαίδευσης. Νομοσχέδια ξεφυτρώνουν σαν τα μανιτάρια. Άλλες σχολές καταργούνται κι άλλες μεταλλάσσονται.

Κατά την άποψή μας ο διάλογος για την «υποτίμηση της εκπαίδευσης» δεν πρέπει να έχει ως κεντρικό άξονα τα νομοσχέδια, αλλά θα πρέπει να κατευθύνεται προς τις αλλαγές που συμβαίνουν στον κόσμο της εργασίας και στις σχέσεις κεφαλαίου - εργασίας. Όπως το ακούτε! Οι αλλαγές που λαμβάνουν χώρα στις τεχνικές σχολές, στα λύκεια και στα πανεπιστήμια εξαρτώνται από μία διαδικασία που συμβαίνει έξω από αυτά. Εξαρτώνται με άλλα λόγια από τις σχέσεις εργασίας. Κι αυτό, επειδή εκείνο που ονομάζουμε «εκπαίδευση» δεν είναι ένας τομέας αυτόνομος από το κράτος, αλλά αντίθετα είναι τομέας, μέσα απ' τον οποίο το κράτος φτιάχνει την εργατική δύναμη που του χρειάζεται.

Να και δύο παραδείγματα από τη ζωή της Σιβιτανιδείου σχολής σε διαφορετικές χρονικές περιόδους. Το 1927, έτος ίδρυσης της σχολής, βρήκε την ελληνική αστική τάξη να έχει εγκαταλείψει όλα της τα όνειρα για επέκταση των συνόρων του ελληνικού κράτους, λόγω της συντριβής στη Μικρά Ασία το 1922. Έτσι, ξεκίνησε να ασχολείται με τα του οίκου της και συγκεκριμένα με τον τρόπο που θα οργανώσει τη συσσώρευση του πλούτου της. Το περιβάλλον ήταν ευνοϊκό μιας και ένας τεράστιος αριθμός προσφύγων από τη Μικρά Ασία βρισκόταν ήδη συγκεντρωμένο στις ελληνικές πόλεις, εξουθενωμένος και υποτιμημένος.

Η παραγωγή του ελληνικού κράτους στηριζόταν κυρίως στον πρωτογενή και δευτερογενή τομέα. Για τους λόγους αυτούς η αστική τάξη χρειαζόταν εργάτες πειθαρχημένους και φτηνούς. Τους εκπαίδευσε στη χειρωνακτική εργασία και προσπάθησε να εμφανίσει την εκμετάλλευση που κυριαρχούσε στις σχέσεις αφεντικών - εργατών ως «συνεργασία» και όχι ως ταξικό πόλεμο. Ό,τι ξέφευγε από αυτήν την ιδέα καταστέλλονταν με τη βία.

Αλλά και το εκπαιδευτικό σύστημα άρχισε να οργανώνεται γύρω από αυτήν την άποψη. Δείτε για παράδειγμα πως μιλούσε ο κύριος Βέης, καθηγητής πανεπιστημίου και μέλος του Δ.Σ. της Σιβιτανιδείου.

"*Φοβούμαι ότι οι Έλληνες δεν έχουν μάθει να δουλεύουν με τα χέρια και εκείνο που επιθυμώ να καθοριστεί να μάθουνε είναι ότι δεν είναι εργαζόμενοι, αλλά εργάτες και να εκτιμήσουν και να αγαπάνε την χειρωνακτική εργασία.*"

Το κόλπο λοιπόν στο 1927 ήθελε μία εκπαίδευση που να μην παράγει δικηγόρους, γιατρούς, μηχανικούς, γραφιάδες, αλλά πειθαρχημένους, ιδεολογικά και τεχνικά, εργάτες που να γουστάρουν την χειρωνακτική εργασία. Κι όσο για τους απείθαρχους; Ε δε θέλει

αριστερά: παρέλαση της Σιβιτανιδείου

δεξιά: μάθημα στη Σιβιτανίδειο λίγα χρόνια μετά την ίδρυσή της

και πολύ φαντασία: αυτοί αντιμετώπιζαν τους μπάτσους και το θάνατο.

Κάποια χρόνια μετά, το 1936, το ελληνικό κράτος είχε αρχίσει τις προετοιμασίες για τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο. Η ελληνική εργατική τάξη μπήκε στο σφαγείο του πολέμου, μόνο αφού πρώτα τη διακυβέρνηση είχε αναλάβει ο στρατός, δηλαδή η περίφημη δικτατορία Μεταξά.

Εκείνη την περίοδο, το 1936, η Σιβιτανίδειος αντιμετώπιζε οικονομικά προβλήματα, γεγονός που δεν επέτρεπε την εφαρμογή ενός συνεπούς εκπαιδευτικού προγράμματος.

Τον Απρίλιο του ίδιου χρόνου, ομάδα ανωτέρων αξιωματικών του ναυτικού και της αεροπορίας επισκέφθηκε τη σχολή με σκοπό να αξιολογήσει τις εγκαταστάσεις της. Στα μυαλά των καραβανάδων είχε σφηνωθεί η ιδέα της εκπαίδευσης τεχνικών στελεχών για τον πόλεμο και παραγωγής πολεμικού υλικού. Σε μια συνάντηση του Δ.Σ. της σχολής ειπώθηκε: "ότι πρέπει να επιτευχθεί η συνεργασία με τους αρμόδιους των υπηρεσιών του πολεμικού υπουργείου και να καταλήξουμε στο συμπέρασμα ότι η σχολή θα επιτύχει σημαντική υλική ενίσχυση, ενώ παράλληλα θα εναρμονιστεί το εκπαιδευτικό πρόγραμμα για να γίνει φυτώριο καταρτίσεως τεχνικών καταλλήλων για τις ανάγκες της εθνικής άμυνας της χώρας".

Το Δεκέμβρη του 1936 και αφού ο Μεταξάς έχει πάρει την εξουσία, στελέχη του Γενικού Επιτελείου Στρατού εκδήλωσαν ενδιαφέρον για μετατροπή των εγκαταστάσεων της σχολής σε βιομηχανία πολεμικών ειδών. Η αεροπορία και το υπουργείο στρατιωτικών ανέλαβαν τη χρηματοδότηση της σχολής και πρότειναν τη δημιουργία εγκαταστάσεων οπλουργείου και τμήματος εκπαίδευσης τεχνικών της βασιλικής αεροπορίας.

Συνοψίζουμε:

- α) Όταν το ελληνικό κράτος κατάλαβε ότι ο Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος ήταν προ των πυλών, προετοιμάστηκε στο εσωτερικό του όσο καλύτερα μπορούσε. Στρατιωτικοποίησε κάθε κοινωνική διαδικασία, επομένως και την εκπαίδευση.

- β) Οπότε λοιπόν, η εκπαίδευση οργανώθηκε γύρω από αυτό το σκοπό. Η Σιβιτανίδειος, αλλά και το εκπαιδευτικό σύστημα στο σύνολό του, λειτούργησε σα φυτώριο πειθαρχημένων εργατών, εκπαίδευσε τους εργάτες στην παραγωγή πολεμικού υλικού και παραχώρησε χώρους για να χρησιμοποιηθούν ως τμήματα της πολεμικής βιομηχανίας.

Τόσο ξεκάθαρα σκέφτονταν (και σκέφτονται) τα αφεντικά για τη λειτουργία της εκπαίδευσης. Αυτό που τους ενδιαφέρει δεν είναι «να μορφωθεί ο λαός», αλλά να παράξουν το είδος εργάτη που κάθε φορά έχουν ανάγκη.

ΣΥΝΟΡΑ ΕΡΜΗΤΙΚΑ ΑΝΟΙΧΤΑ

Έχουμε μιλήσει από αυτό εδώ το έντυπο στο παρελθόν για τα στρατόπεδα συγκέντρωσης και τις σκούπες των μπάτσων με τα και-καλά-ψαγμένα αρχαιοπρεπή ονόματα. Κι αυτό που λέμε είναι πως αυτές οι διαδικασίες δε δουλεύουν αποκομμένες η μία από την άλλη και για διαφορετικούς σκοπούς. Είναι κομμάτια της ίδιας μηχανής, του νέου ελληνικού φασισμού, και δουλεύουν μαζί για τον ίδιο σκοπό, την υποτίμηση των μεταναστών εργατών.

Ένα ακόμη εξάρτημα στη μηχανή του ελληνικού φασισμού είναι τα σύνορα. Γύρω του περιστρέφονται όροι και έννοιες όπως έβρος, φράχτης, αιγαίο, Frontex, ευρώπη-φρούριο, Δουβλίνο 2 και άλλα. Όλα αυτά μαζί σχηματίζουν την κυρίαρχη άποψη ότι το ελληνικό κράτος δε θέλει τους μετανάστες εντός της επικράτειας του και κάνει ό,τι περνάει από το χέρι του για να τους κρατήσει έξω από αυτή.

Οι μετανάστες πεθαίνουν στα σύνορα. Εκτελούνται με χίλιους τρόπους σε στεριά και θάλασσα από τους "υπερήφανους φύλακες του ελληνικού έθνους". Επαναπροωθούνται νύχτα για να μην πάρουν χαμπάρι οι "γείτονες" και ξαναπροσπαθούν να περάσουν τα σύνορα, πολλές φορές ο καθένας, μέχρι να καταφέρουν να μπουν στη χώρα και κάθε φορά πληρώνοντας τον μαφιόζο που θα τους περάσει. Η άποψη όμως ότι το ελληνικό κράτος τα κάνει αυτά για να τους κρατήσει έξω εμάς δε μας πείθει.

Κάθε μετανάστης εργάτης θα ακολουθήσει μια διαδρομή. Αυτή ξεκινάει από τα "εξωτερικά" σύνορα, μια διαδικασία που αποτελείται από τον έβρο με τα ναρκοπέδια και το φράχτη του ως το αιγαίο με τις επαναπροωθήσεις και τα βουλιάγματα από λιμενόμπατσους. Συνεχίζει με τα "εσωτερικά" σύνορα των στρατοπέδων συγκέντρωσης, των μπατσικών επιχειρήσεων και τα πογκρόμ των φασιστών, τις καραμπίνες και τα μεροκάματα της πείνας των ελληνικών αφεντικών. Και δεν τελειώνει ποτέ.

Κάθε μετανάστης εργάτης θα επαναπροωθηθεί πολλές φορές μέχρι να καταφέρει να περάσει τα σύνορα. Θα ελεγχθεί και θα συλληφθεί εξαιτίας της τεχνητής παρανομίας του και θα οδηγηθεί σε στρατόπεδο συγκέντρωσης. Θα αφεθεί κάποια στιγμή και θα βρει δουλειά για μεροκάματο της πλάκας και θα πληρώνει το αφεντικό του για να μείνει σε μια τρώγλη. Θα φάει ελέγχους και ξύλο. Και μετά ξανά από την αρχή. Αυτή η διαδικασία θα τον μασάει συνεχώς και θα τον υποτιμάει για όσο αυτός ή αυτή αντέχει. Κι αν πεθάνουν μερικοί και μερικές δεν θα κλάψει και κανένας ελληναράς.

Έτσι λοιπόν, με εξάρτημα τα εξωτερικά και τα εσωτερικά σύνορα, χτίζεται μια διαδικασία "περιστρεφόμενης πόρτας" που τελικό σκοπό δεν έχει να μείνουν οι μετανάστες έξω. Όλα αυτά γίνονται για να ελέγχεται το πως μπαίνουν μέσα. Όλες αυτές οι τακτικές καθοδηγούνται και διαχειρίζονται από το ελληνικό "αντιφασιστικό" κράτος με όλα του τα πλοκάμια: μπάτσους, μαφίες, αφεντικά κλπ. και οι μετανάστες εργάτες υποτιμούνται ώστε να είναι φτηνοί και φοβισμένοι.

ΨΑΓΜΕΝΟΣ ΤΥΠΟΣ

διαβάζει εφημερίδες και κράζει όσο εμείς κοιμόμαστε πάνω στο θρανίο

Το κείμενο που θα διαβάσετε παρακάτω είναι απόσπασμα από το άρθρο"Αισιοδοξία και εθελοτυφλία" του Μιχαηλ Γ. Ιακωβιδη. Ο Ιακωβίδης κατέχει την έδρα Επιχειρηματικότητας και **Καινοτομίας** Sir Donald Gordon στο London Business School (ψαρώσαμε...). Το άρθρο δημοσιεύτηκε σε μία "καθημερινή" του Νοέμβρη. Αποφασίσαμε πως οι καινοτόμες ιδέες αυτού του λαμπρού επιστήμονα είναι άξιες ξεφτιλίσματος, έεε, σχολιασμού εννοούσαμε. Απολαύστε:

ΕΥΡΗΚΑ! ΤΖΑΜΠΑ ΕΡΓΑΣΙΑ!

Την Τετάρτη που μας πέρασε, ο Economist οργάνωσε στην Αθήνα ένα debate, στο οποίο το ζητούμενο ήταν αν η σημερινή νέα γενιά έχει τις δεξιότητες για να αντιμετωπίσει τις προκλήσεις του μέλλοντος. [...]

Υστερα από δυόμισι ώρες συζήτησης, το κοινό πρόκρινε ότι είμαστε έτοιμοι για το μέλλον.Το αποτέλεσμα ομολογώ ότι με ξάφνιασε, μιας και τα προβλήματα δεξιοτήτων για τη νέα γενιά είναι πολλά.[...]

Τι ζητούν οι εργοδότες; [...]Το πρόβλημα είναι [...]η έλλειψη επαγγελματισμού, συνέπειας και ευελιξίας.

[Στη χώρα μας οι] επιχειρήσεις δυσκολεύονται να βρουν εργαζομένους. Και ο λόγος είναι ότι δεν δίνουμε στη νέα γενιά τις δεξιότητες που χρειάζονται. Δεν έχουμε ακόμη επαρκή κουλτούρα ένταξης των νέων σε **εθελοντική εργασία** ή σε δουλειές από μικρή ηλικία, ώστε να βοηθήσουμε την ανάπτυξη του επαγγελματισμού και της συνέπειας. [...]

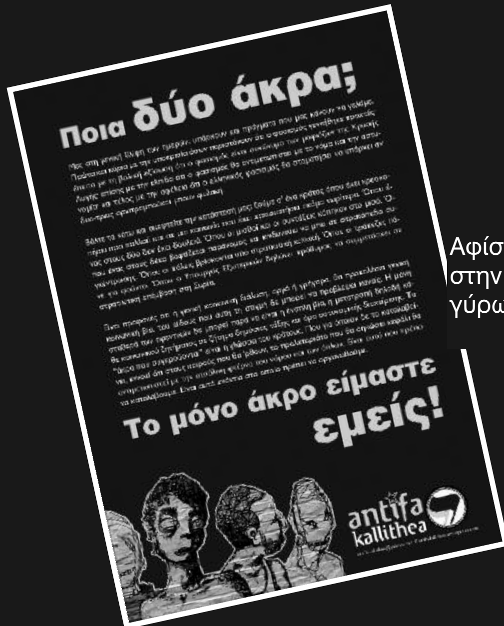
Ετσι, μου έκανε εντύπωση ότι 51% του κοινού έκρινε πως η νέα γενιά έχει τις απαιτούμενες δεξιότητες. Ισως η επιλογή είχε να κάνει με τη ρητορική δεινότητα του Steve Bainbridge. [...]

Μια Τετάρτη που μας πέρασε, λοιπόν, τα αφεντικά, διοργάνωσαν «ντιμπέιτ» για να δουν αν η νέα γενιά εργατών (εμείς, ντε) είναι ικανή να την παλέψει με τις νέες συνθήκες εργασίας.

Το δικό μας το παιδί, ο προφέσορας Καινοτομίας, δυστυχώς έχασε (μάλλον έφταιγε η διαιτησία). Το βασικό του επιχείρημα ήταν ότι οι νέοι δεν κάνουν αρκετή «εθελοντική εργασία», δε δουλεύουν αρκετά **τζάμπα** δηλαδή. Και μετά αναρωτιέται γιατί έχασε! Ο τύπος ανακάλυψε το 2013 ότι τα αφεντικά τα συμφέρει να δουλεύουμε **τζάμπα** και από πιτσιρικάδες. Τόσα χρόνια στα κολλέγια για αυτό;; Τρελή καινοτομία μεγάλε! Λες ο περιπτεράς της γειτονιάς μου που βάζει τόσα χρόνια το ανιψάκι του να κρατάει το περίπτερο **τζάμπα** να διδάσκει κι αυτός στο London School of Economics;

`quiz: Ποια είναι η λέξη κλειδί στη παραπάνω παράγραφο; Όποιος τη βρει ...` *τζάμπα τη βρήκε!*

-ANTIFA-
WE RUN THE STREETS

Αφίσα που κολλήθηκε στην Καλλιθέα και τις γύρω περιοχές

Antifa Base, τεύχος 13. Μοιράστηκε σε διάφορα λύκεια της Αθήνας από τη συνέλευση autonome antifa.

1ο τεύχος από το antifa xalandri. Μοιράστηκε στα σχολεία της περιοχής. Καλή αρχή σύντροφοι!

Αυτοκόλλητα από το antifa kallithea. Θα τα βρείτε στους τοίχους της γειτονιάς.
Όποιος/α θέλει να του δώσουμε ας μας στείλει mail στο antifa.kallithea@yahoo.com

